

ПЕРИЦА МАРКОВ

У ЈЕДРИМА

1.

Тужне су хале у једрима знамења истог нивоа одбачене ларве код писмоноше, јединке понављања у скупљеним и раштрканим једнинама. Шипају цикличним ветровима изгубљених празним познанствима; слаповима виле кад одавде се расуле

надоле-нагоре. Па где се поделила савест и доктрина смећа о суштаству настанка пукотине из распукле утробе светлости
умећа?!

Ја не знам какво ме чудо разлике слоја надасве омаило свуд да живушчим усопших описах, кликтању јуродив, расцветан и луд.

Ослоних се рапсодом симфоније дигиталних ваљкова у насртању самоникло-створених у томе, да одавало ме срце и слово и да пјенију сетну радости носим жизан кад поје. Вјечнаја је вечна глобално, и насилна у практиковању.

Бивао сум-сам, опет бинаран, а сам = утројично суптилан здушности прелета мегаломних стилиста шаблона; кад нит ме провуче у ткању красних, да свету служажушчиј памјат бивам

Ижицу кад уочих брижан.

2.

Ижицу кад очих брижан
клонети се од моделиране фармације култа
трошећи дефицит и суфицит, награђене кључевима зверским
сломљен бих, од жртве невине због одеда форме лажне.

Тон грцавих балкона сматрао се фризиран
склоњен од сна перформације црвљивог пулта
кад играла се множина гипким усеком гротексним
за било плитке површине што китиле се важне:

Да поделе се вируси у вршцима
да отупи инстинкт и чекање, о носталге;
и да свака халуциногентност
заузме своје изгладнело место отреситим спољнодршцима
док шију организам за провидне фаланге и кржаве бураге.

3.

Док шију организам за провидне фаланге и кржаве бураге
вокал се гласа подигне па спусти, у једној песми подељеног неба
на убице, издајнике, криминалце и перфидне битанге,
јер реч труби души васељеној где израста једно срце хлеба.

Да покаже шта је трулост у конзерви сунца
изузетак милосердију;
док хор слама илузије тог завршног дана и врхунца
повео ме ветар, повела и вода
у ватрену хармонију.

Где је огањ очишћења светило катарзе и зидине спремне
без објашњења појма и поднебља
што се од света, свега нагутао
у страшилу љуштуре злурадости хтења

изгрижених ритуала. Плакала је гомила од смрти прагматизма
упљуваних господара мува протераних резонантом
за Озвучје
из глобуса историјског вртлога и демонизма
да цвокоћу зубима у казану дисонантном,

јер сеоба сад је у месецу
траве за наручје.

4.

Јер сеоба сад је у месецу
 траве за наручје
шарен лептир, од гусенице протераног клупка,
једној роси једног цвета из честице склада
где станују моји дивљи голубови
одлетели, полетели, па слетили с прага.

Парајући небо гугутима успут
у том мору млека беличастог вриска
појило се земљиште овог малог града

једног лета, роду одазвана, блиска
од смотрења, бодра, чила!
Песма јата после бдења
изнедрена са мнош

певала је певала
кад се цела у тишину слила!